

Sygn. akt *XVII AmE 163/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	Starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 14 kwietnia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powódki od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 lutego 2019 roku Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) sp. z o.o. w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 163/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 lutego 2019 r. Nr (...) ((...)) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 2a i ust. 2 oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 28j ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1344 ze zm.) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) (dalej k.p.a.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 ze zm.) (dalej p.e.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy- „(...)” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej Przedsiębiorca, powód) orzekł, że:

1. Przedsiębiorca, będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, naruszył art. 28j ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w ten sposób, iż odmówił udzielenia informacji i przedstawienia dokumentów, dotyczących realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego za 2016 r., na wezwanie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 czerwca 2017 r, znak: (...);

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych).

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód. Zaskarżając Decyzję w całości wniósł o: uchylenie jej w całości; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego; wstrzymanie wykonania Decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy; przesłuchanie Prezesa Zarządu powoda- Ł. K.- w charakterze strony w drodze pomocy prawnej przed Sądem miejsca zamieszkania, tj. Sądem Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Przedmiotowej Decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. art. 28j ustawy o biokomponentach u biopaliwach ciekłych poprzez uznanie, że powód odmówił przedstawienia dokumentów i informacji dotyczących realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, pomimo iż pismo wzywające do przedłożenia informacji zostało prawidłowo doręczone powodowi 3 lipca 2018 r., zaś odpowiedź na nie została złożona 16 lipca 2018 r., co przeczy twierdzeniu o odmowie udzielenia żądanych informacji;

2. art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez uznanie, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, pomimo iż nawet gdyby przyjąć, że do doręczenia powodowi wezwania doszło 5 lipca 2017 r., zaś odpowiedzi udzielił on dopiero w lipcu 2018 r., Prezes URE dysponował danymi niezbędnymi do realizacji ciążących na nim obowiązków wynikających z art. 30 ust. 4 ustawy, w efekcie czego wagę rozpatrywanego naruszenia należało zakwalifikować jako znikome;

3. art. 189d k.p.a. poprzez nierozpatrzenie wszystkich okoliczności określonych w tej normie prawnej będących obligatoryjnymi dyrektywami wymiaru administracyjnej kary pieniężnej.

W uzasadnieniu odwołania powód zauważył, iż 5 lipca 2017 r. do rąk osób upoważnionych do działania w imieniu powoda nie zostało przekazane pismo wzywające do przedstawienia pisemnych informacji i dokumentów dotyczących realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego w 2016 r. Dlatego według powoda za datę faktycznego doręczenia mu przedmiotowego pisma i zaznajomienia się z treścią kierowanego do niego wezwania należy uznać dzień 3 lipca 2018 r. Jak wskazał powód, trudno zatem uznać za prawidłowe wymierzenie mu kary pieniężnej za nieudzielenie żądanych przez organ informacji.

Powód zauważył dodatkowo, że w terminie przedłożył sprawozdanie roczne, o którym mowa w art. 30b ust. 1 ustawy za 2016 r. Podkreślił przy tym, że z treści złożonych przez niego dokumentów jasno wynika, że wskazana w świadectwie ilość biokomponentów, zawartych w sprzedanych przez powoda lub zbytych w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na tym terytorium na potrzeby własne paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28 b- 28 c ustawy. Zdaniem powoda Prezes URE posiadał tym samym dane pozwalające mu na sporządzenie zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Jak wywiódł zatem powód, nawet przyjęcie, iż do pierwotnego doręczenia mu wezwania do złożenia wyjaśnień doszło 5 lipca 2017 r., podczas gdy jego odpowiedź wpłynęła w lipcu 2018 r., nie miało żadnego negatywnego wpływu na realizację przez Prezesa URE obowiązków wynikających z art. 30 ust. 4 ustawy, przez co wagę ewentualnego naruszenia należy zakwalifikować jako znikomą, a w konsekwencji przyjąć, iż zaszły podstawy do odstąpienia od administracyjnej kary pieniężnej.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o: oddalenie odwołania; dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach administracyjnych sprawy na okoliczność zasadności wymierzenia powodowi kary pieniężnej; oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze strony Ł. K. ze względu na nieokreślenie tezy dowodowej, na okoliczność którą dowód z zeznań strony miałby zostać dopuszczony; zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 18 grudnia 2015 r. nr (...), zmienioną decyzją z 10 października 2016 r. nr (...) Prezes URE udzielił (...) sp. z o.o. koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą na okres od 19 grudnia 2015 r. do 18 grudnia 2017 r. (decyzje koncesyjne k. 1- 5, 6- 8 akt adm.).

W dniu 3 kwietnia 2017 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło, złożone przez Przedsiębiorcę na podstawie art. 30b ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, sprawozdanie roczne (...) sp. z o.o., oznaczone jako (...), za 2016 r., z którego wynika, że w 2016 r. Przedsiębiorca jako podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy zrealizował ten obowiązek na poziomie 7,78% (sprawozdanie k. 9- 17 akt adm.).

W związku z powyższym, pismem z 29 czerwca 2017 r., znak:(...), Prezes URE, działając na podstawie art. 28j ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wezwał Przedsiębiorcę w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania, do przedstawienia w formie pisemnej informacji i dokumentów dotyczących realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego w 2016 r. (pismo k. 18- 21 akt adm.).

Przedmiotowe pismo zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy 5 lipca 2017 r. (z.p.o. k. 22 akt adm.).

Przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na ww. wezwanie w wyznaczonym terminie, tj. do 4 sierpnia 2017 r. (okoliczność niesporna).

Wobec bezczynności Przedsiębiorcy, pismem z 26 czerwca 2018 r., znak: (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z naruszeniem art. 28j ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Ponadto Prezes URE wezwał do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. Niezależnie od powyższego, na podstawie art. 28j ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, Prezes URE ponownie wezwał Przedsiębiorcę do przedłożenia informacji i dokumentów sprecyzowanych w wezwaniu z 29 czerwca 2017 r., znak: (...) (zawiadomienie k. 23- 25 akt adm.).

Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy 3 lipca 2018 r. (z.p.o. k. 26 akt adm.).

Pismami z 16 lipca 2018 r. (błędnie datowanemu na 17 lipca 2018 r.) (k. 28- 35 akt adm.) oraz 31 lipca 2018 r. (k. 36- 164 akt adm.) Przedsiębiorca udzielił odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie.

Pismem z 9 sierpnia 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Jednocześnie poinformował, iż ze zgromadzonym materiałem dowodowym może zapoznać się w siedzibie Urzędu, w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia (zawiadomienie k. 165 akt adm.). Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 30 sierpnia 2018 r. (z.p.o. 166- 167 akt adm.).

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia.

20 lutego 2019 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję (k.174-180 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego, których autentyczność nie była podważana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o przesłuchanie w charakterze strony Prezesa Zarządu (...)sp. z o.o.- Ł. K., albowiem powód nie wskazał jakichkolwiek okoliczności, na które dowód ten miałby zostać dopuszczony, a w sprawie nie pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa. Natomiast podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchYLENIEM Decyzji.

Na wstępie trzeba zauważyć, że niespornym jest w sprawie, iż powód jest podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w brzmieniu obowiązującym początkowo w 2016 r., pod pojęciem podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy należało rozumieć każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który sprzedaje lub zbywa je w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywa na potrzeby własne na tym terytorium. Następnie, od 2 września 2016 r., podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy został zdefiniowany jako każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu, wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który:

a) rozporządza nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej lub

b) zużywa je na potrzeby własne na tym terytorium, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2014 r. poz. 752, z późn. zm.).

W myśl zaś art. 30b ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w brzmieniu obowiązującym w 2016 r., podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy były obowiązane do przekazywania, w terminie 90 dni po zakończeniu roku kalendarzowego, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań rocznych, zawierających informacje określone w przywołanym przepisie.

Z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że powód posiadał w 2016 r. koncesję, w której określono, że przedmiot działalności objętej koncesją stanowi działalność gospodarcza polegająca na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą, a w złożonym do URE na podstawie art. 30b ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych „Sprawozdaniu rocznym podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy w zakresie realizacji tego celu” za 2016 r., w dziale 1. zatytułowanym: „ILOŚCI PALIW CIEKŁYCH, BIOPALIW CIEKŁYCH I INNYCH PALIW ODNAWIALNYCH, SPRZEDANYCH, ZBYTYCH W INNEJ FORMIE LUB ZUŻYTYCH NA POTRZEBY WŁASNE W TRANSPORCIE DROGOWYM I KOLEJOWYM”, w wierszu dotyczącym oleju napędowego powód wykazał ilość 2 526,723 t, natomiast w wierszu dotyczącym estrów metylowych kwasów tłuszczowych stanowiących samoistne paliwo wykazał ilość 247,855 t.

Jak wynika z powyższej deklaracji powoda działał on jako podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy i złożył wymagane od niego ustawą informacje, w zakresie realizacji tego celu, w sprawozdaniu rocznym za 2016 r.

Tym niemniej Prezes URE miał prawo żądać od powoda informacji i dokumentów dodatkowych. Zgodnie bowiem z treścią art. 28j ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może żądać przedstawienia dokumentów i informacji dotyczących realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

Prezes URE takie żądanie zgłosił w piśmie z 29 czerwca 2017 r., znak: (...), w którym podając podstawę prawną, tj. art. 28j ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wezwał Przedsiębiorcę w terminie 30 dni od dnia otrzymania pisma, do przedstawienia w formie pisemnej informacji i dokumentów dotyczących realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego w 2016 r. (pismo k. 18- 21 akt adm.). Przy czym przedmiotowe wezwanie zostało prawidłowo

doręczone Przedsiębiorcy 5 lipca 2017 r. (z.p.o. k. 22 akt adm.), lecz nie udzielił on na nie odpowiedzi w wyznaczonym terminie, tj. do dnia 4 sierpnia 2017 r.

Wprawdzie powód wskazywał, że dane pismo nie dotarło do osób upoważnionych do działania w jego imieniu, jednak przesyłka dotarła na ówczesny adres powoda wskazany w Krajowym Rejestrze Sądowym. Odebrała ją za powoda P. R. legitymująca się pieczętką powoda, co oznacza, że była jego pracownikiem i podjęła się przekazania pisma właściwym osobom. Jak zauważył pozwany, w myśl § 21 ust. 4 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z 29 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków wykonywania usług powszechnych przez operatora wyznaczonego (Dz.U. z 2013 r., poz. 545) jeżeli adresatem przesyłki rejestrowanej jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, pokwitowanie odbioru powinno zawierać czytelny podpis odbiorcy, datę odbioru i odcisk stempla firmowego, a w przypadku braku stempla firmowego- informacje o dokumencie potwierdzającym uprawnienie do odbioru przesyłki. W takim razie skoro osoba, której doręczono wezwanie Prezesa URE w miejscu siedziby powoda posiadała pieczętkę firmową, którą podstemplowała potwierdzenie odbioru korespondencji, a dodatkowo odcisnęła stempel swojej pieczętki imiennej, złożyła parafę, wpisała datę odbioru, nie ma wątpliwości co do prawidłowości doręczenia powodowi korespondencji, również w świetle art. 45 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem jednostkom organizacyjnym i organizacjom społecznym doręcza się pisma w lokalu ich siedziby do rąk osób uprawnionych do odbioru pism. Na tle tego przepisu wypowiedział się trafnie np. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, który w wyroku z 21 kwietnia 2020 r. w sprawie I SA/Gd1964/19 (Legalis) wskazał, że:

1. Obowiązkiem jednostki organizacyjnej jest takie zorganizowanie odbioru pism, aby czynności tej dokonywała osoba upoważniona i to właśnie ta jednostka ponosi odpowiedzialność za właściwe zorganizowanie przyjmowania pism i obiegu korespondencji.

2. Nie do przyjęcia jest nałożenie na organ doręczający obowiązku sprawdzania za każdym razem, czy kwitujący odbiór przesyłki posiada formalne uprawnienia do odbioru pism. To kierujący jednostkami mają obowiązek podjęcia takich działań, ażeby wykluczyć możliwość odbioru przesyłek przez osoby nieuprawnione.

Wobec zatem tego, że to powód ponosi skutki przyjętej organizacji pracy w zakładzie oraz działań swoich pracowników należy uznać, że to powód nie udzielił odpowiedzi na wezwanie Prezesa URE z 29 czerwca 2017 r. Przy czym nieudzielenie odpowiedzi w określonym przez organ regulacyjny terminie stanowi praktyczną odmowę udzielenia informacji.

Postępowanie Przedsiębiorcy stanowi więc bezwzględną przesłankę wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 2a ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, odmawia udzielenia informacji lub przedstawienia dokumentów, o których mowa w art. 28j. Jednocześnie zgodnie z art. 33 ust. 9 pkt 3 tej ustawy karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, w zakresie pkt 2a, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.

W tym miejscu wskazać trzeba, że ww. przepisy dają Prezesowi URE umocowanie do wymierzenia kary, której podlega każdy podmiot, który tak jak powód nie przedstawi żądanych przez Prezesa URE informacji, a nie tylko taki podmiot, który wyraźnie oświadczy, że odmawia udzielenia informacji. W przeciwnym razie przepis art. 33 ust. 1 pkt 2a ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych pozostałby przepisem martwym. Wystarczyłoby bowiem, że dany podmiot nie odmówiłby udzielenia informacji, a jedynie zaniechał jej udzielenia w związku z czym nie poniósłby odpowiedzialności. Natomiast skutek w postaci braku informacji ze strony Przedsiębiorcy byłby taki sam. Tymczasem celem art. 28j w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 2a ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych jest zapewnienie Prezesowi URE wiadomości niezbędnych do realizacji jego zadań ustawowych. Cel ten implikuje, a wręcz wymusza objęcie sankcją karnoadministracyjną przedsiębiorstw energetycznych, które w jakikolwiek sposób nie udzielają informacji Prezesowi URE w zakresie realizacji NCW. Negatywne konsekwencje nieudzielenia informacji Prezesowi URE wpływają przecież tak samo ujemnie na realizację zadań ustawowych przez organ niezależnie od formy zaniechania przyjętej przez Przedsiębiorcę.

Jak wynika więc z treści ww. przepisów Prezes URE był zobligowany do wymierzenia kary powodowi wobec ustalenia, że dopuścił się on czynu podlegającego ukaraniu.

Nie zaszły bowiem okoliczności z art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. (który mógłby zostać zastosowany na podstawie art. 30 ust. 1 p.e.) warunkujące odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszym przypadku sytuacja z pkt 2 nie ma miejsca. Jeśli chodzi natomiast o sytuację określoną w pkt 1 to wprawdzie powód zaprzestał naruszania prawa, ponieważ odpowiedział na kolejne wezwanie Prezesa URE o przedstawienie informacji w zakresie realizacji NCW, jednakże było to dopiero w dniu 16 lipca 2018 r., w toku postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia mu kary pieniężnej, czyli nastąpiło z 346- dniowym opóźnieniem. Tak długi brak informacji skutkuje negatywnymi konsekwencjami, ponieważ uniemożliwia działanie Prezesa URE w oparciu o żądane informacje. Z kolei jak zauważył pozwany obowiązek informacyjny Przedsiębiorcy wynikający z art. 28j ustawy jest szczególnie istotny w kontekście uprawnienia Prezesa URE do weryfikacji danych zawartych

w świadectwie (art. 28i ustawy). Świadectwo stanowi dokument wystawiany przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy potwierdzający, że wskazana w tym dokumencie ilość biokomponentów, zawartych w sprzedanych przez ten podmiot lub zbytych w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na tym terytorium na potrzeby własne paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28b-28bc ustawy (art. 2 ust. 2 pkt 39 ustawy), co jest warunkiem

koniecznym zaliczenia tej ilości biokomponentów do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, zgodnie z art. 28a ust. 1 pkt 1 ustawy. Dodatkowo Prezes URE posiada kompetencje do wymierzania kar pieniężnych: na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 5 w związku z niewykonaniem przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy, obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy oraz na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 8e w związku z wystawieniem przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy, świadectwa, w którym ilość biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych

rozporządzonych poprzez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na potrzeby własne, które mają być zaliczone do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, jest większa niż ilość wskazana w poświadczeniach lub w dokumentach, o których mowa w art. 28c ust. 2 ustawy, będących w posiadaniu tego podmiotu. Tym samym przepis art. 28j ustawy stanowi podstawę prawną do żądania od podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy materiału dowodowego, którego sprawdzenie pozwala na wskazanie wśród podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy, tych które nie uczyniły zadość obowiązkowi, o którym mowa w art 23 ust. 1 ustawy lub w związku z jego realizacją dopuściły się innych naruszeń.

Zaniechanie przez powoda przedstawienia żądanych przez organ informacji spowodowało zatem brak wiedzy organu w przedmiocie prawidłowości realizacji przez (...) sp. z o.o. Narodowego Celu Wskaźnikowego, a w konsekwencji doprowadziło do niemożności, przez okres 346 dni, korzystania przez Prezesa URE z nadanych mu uprawnień, w tym do wymierzania ewentualnych kar pieniężnych.

Powyższe prowadzi do wniosku, iż waga naruszenia prawa przez powoda nie jest znikoma. Konkluzji tej nie zmienia podnoszony przez powoda fakt, iż udzielenie Prezesowi URE odpowiedzi w lipcu 2018 r. nie miało negatywnego wpływu na realizację przez niego obowiązku z art. 30 ust. 4 ustawy dotyczącego sporządzenia zbiorczego raportu kwartalnego odnośnie rynku paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. W tym kontekście powód podniósł bowiem, że w terminie przedłożył sprawozdanie roczne, o którym mowa w art. 30b ust. 1 ustawy, a ze złożonych dokumentów jasno wynika, że wskazana w świadectwie ilość biokomponentów, zawartych w sprzedanych przez powoda lub zbytych w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na tym terytorium na potrzeby własne paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28b- 28c ustawy. Tym niemniej podkreślić trzeba, że organ ma prawo do weryfikacji tych danych i podjęcia działań na ich podstawie, co powód udaremnił.

Wobec tego nie zachodziły przesłanki odstąpienia od nałożenia na powoda kary na zasadzie art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a.

Dodatkowo w związku z opisanymi okolicznościami sprawy należy uznać za słuszne przyjęcie przez pozwanego, iż bezzasadne jest poprzestanie na pouczeniu powoda w świetle art. 189f § 2 i 3 normującego fakultatywne odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Przechodząc zatem do kwestii kary należy powołać się na art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, który stanowi m.in., że w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 2a kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, wynosi 5000 zł. Nie ma zatem możliwości miarkowania tej kary skoro została ona *expressis verbis* wyrażona w ustawie, tak więc sztywno ustalona. Jej wysokość wskazuje zaś, iż ustawodawca przykłada dużą wagę do terminowego przekazywania informacji w przedmiocie realizacji NCW. Tym samym karę w tej wysokości musiał wymierzyć powodowi Prezes URE.

Z tych względów Prezes URE nie mógł zastosować wskazywanego przez powoda przepisu art. 189d k.p.a. znajdującego zastosowanie jedynie w przypadku kar wymierzanych w warunkach uznania administracyjnego i to w sytuacji gdy przepisy szczególne (tu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych) nie przewidują odrębnych dyrektyw wymiaru kary.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik